

Antanas GIEDRAITIS

Gimė 1848 m. vasario 21 d. Vilniaus apskrityje, Korvės dvare, senųjų lietuvių kunigaikščių šeimoje, nes nuo XV a. Giedraičių giminė turėjo kunigaikščių titulą. Baigęs Fribūro kalnakasybos akademiją 1878 m. pradėjo tyrinėti Lietuvą, Baltarusiją ir Lenkiją. Kurį laiką dirbo Turkmėnijoje ir Rytų Sibire. Jis pirmasis Lietuvoje detaliai aprašė kvartero nuogulas, buvo žemyninio apledėjimo teorijos šalininkas. 1882 m. įkūrus Rusijos geologijos komitetą, tapo jo bendradarbiu, vykdė geologinius maršrutus Kauno ir Suvalkų gubernijose, o jų medžiagą panaudojo 10 varstų mastelio geologinio žemėlapiu 5-am lapui sudaryti. Šių tyrimų

medžiaga buvo paskelbta Geologijos komiteto leidinyje. 1886–1887 m. vykdė Polesės geologinius tyrimus, vėliau Turkestane tyrė Amudarjos senvagę. Po to išvyko dirbti geologu į Sibiro geležinkelio statybas, daug metų vykdė tyrimus Užbaikalės srityje – Šilkos, Argūnės ir Selengos upių baseinuose. 1900–1903 m. Jekaterinoslavo aukštojoje kalnakasybos mokykloje (dabar Dnepropetrovsko kalnakasybos institutas) skaitė rūdinių naudingųjų iškasenų ir lauko geologijos paskaitas. Tačiau, pablogėjus sveikatai, buvo priverstas grįžti į gimtinę.

Lietuvos geologijos klausimais 1895 m. išleido stambų veikalą, kuriame apibendrino savo tyrinėjimų rezultatus, sudaręs Lietuvos ir kaimyninių sričių kreidos darinių išplitimo geologinį žemėlapi, pirmasis apibūdino Vidurio Lietuvos prieleidyninių ežerų nuosėdas, nurodė jūros, kreidos ir terciaro uolienų luistus kvartero nuogulose. Jis pelnytai laikomas Lietuvos kvartero darinių tyrinėjimų pradininku, be to, buvo ir nuoseklus poliglacializmo šalininkas.

Mirė 1909 m. spalio 26 d. Vilniuje. Palaidotas Korvėje.